

opusdei.org

Vrlo ljudski, vrlo božanski (XVII): Nježna snaga povjerenja

Iskreno povjerenje otključava potencijale skrivene u unutrašnjosti svake osobe; ono nas ohrabruje da razvijamo naše kvalitete za službu bližnjima, i omogućuje nam rast na prirodan i skladan način.

5.08.2023.

Nijedan čovjek niti žena nisu osamljeni stih. "Svi zajedno činimo

jednu božansku pjesmu." (1)
Pojedinačne priče koje sačinjavaju povijest čovječanstva istkane su s odnosima očinstva, bratstva i prijateljstva. Naše srce počinje kucati zahvaljujući brizi drugih, i tokom svoga života bit ćemo ohrabreni, utješeni, ojačani - a također i ranjeni - od onih koji hodaju uz nas na životnom putu. Činjenica da ovisimo o njima, i oni o nama, nije rezultat istočnoga grijeha, nešto čemu se trebamo prepustiti, nego je to sastavni dio našega bića stvorenoga na sliku Božju.

Iako naš društveni život može ponekad izgledati kao bjesomučna jurnjava koja nas pokušava prisiliti da budemo zabrinuti samo za sebe, znamo da smo samo onda potpuno svoji u našim odnosima s drugima, u našoj međuzavisnosti. Uistinu nalazimo sebe kad smo spremni izaći iz sebe. Oni koji potpuno otkriju ovu stvarnost prestaju gledati svoja

vlastita ograničenja koja ih sprečavaju da budu sretni. Utoliko prije počinju uviđati da su njihove veze s drugima kao "most" koji širi njihov vlastiti ograničeni svijet. (2) No, ne otkrivaju to svi, ili barem ne u istoj mjeri. Stoga, u jednakim uvjetima društvenog položaja, obrazovanja i karaktera, ljudi mogu živjeti na potpuno drugačiji način, ovisno o kvaliteti njihovih odnosa; neki, izgubljeni u osamljenom mnoštvu; drugi, su uvijek praćeni i uvijek prate.

Promijenjeni pogled

Na kraju svojeg života na zemlji, Isus je rekao svojim apostolima: Nazvao sam vas prijateljima (Iv,15,15). Onaj koji je savršeni Bog i savršeni Čovjek, uzor u koji smo zagledani s nakanom da učimo biti istinski čovječni, za života je živio s drugima. Vidimo to već u njegovu prvom susretu s Dvanaesticom. Isus uspostavlja

odnos prijateljstva i ljubavi sa svakim od njih, odnos koji postaje sve jači kako raste njihovo poznavanje jedni drugih, sve dok im nije širom otvorio svoje srce. Svaki koji čita Evanđelje poznaje ograničenja i nedostatke onih koji bi uskoro trebali postati stupovi Crkve. A sigurno je da ih je On sam vidio jasno. Ali riječi Riječi su stvaralačke. Njegov pogled ljubavi ih jača, jer je to pogled ispunjen povjerenjem. Ti su grubi muškarci znali da su voljeni, izabrani, i oni sazrijevaju brže nego bi se itko usudio nadati, jer oni vide povjerenje našeg Gospodina u njih. To se isto događa i u našim životima, kada shvatimo koliko nas Bog voli. Iako često govorimo o važnosti vjerovanja Isusu, ne bismo trebali zaboraviti da ono što nas moćno mijenja je povjerenje koje nam On ukazuje. Stoga je jasan znak da naša vjera sazrijeva taj da nalazimo sve čvršći oslonac u povjerenju koje Bog ima u nas. Sjetimo se učenika koji je

ostao vjeran Isusu u podnožju Križa. Koja je tajna snage tog mladog čovjeka? Možda je nalazimo u načinu kako upućuje na sebe: "učenik kojeg je Isus ljubio." Ivan otkriva svoj vlastiti identitet u Isusovoj ljubavi. Otuda dolazi njegova nova snaga, njegovo prošireno srce, što čini moguću njegovu divljenja vrijednu vjernost. Ivanov izvještaj o Posljednjoj Večeri pokazuje nam kako je, povjerenjem, duboko ušao u srce Isusovo. Jer nam povjerenje omogućava da postignemo mnogo dublje razumijevanje nego što je to moguće samo razumom.

Baš kao što je ušao u živote Apostola, njegovih prijatelja, Bog želi ući također i u naše živote. Naše prijateljstvo s Njim možemo onda također brzo produbiti, i proširiti našu sposobnost da ljubimo.

S velikim poštovanjem za našu slobodu, Isus nam nudi svoje

prijateljstvo; tu pronalazimo povjerenje koje otkriva tko smo mi za Njega. (3) Kako bi rasli i vježbali našu slobodu plodonosno, moramo imati određeno samopouzdanje; sigurnost zasnovanu, iznad svega, na saznanju da nam je Osoba poput Njega (a tko je kao Bog?) predana. Takvo uvjerenje omogućava naš rast, jer kad nam je teško napraviti nešto što znamo da je dobro, kada ne izgleda da ćemo biti sposobni nadići sebe, Božje povjerenje u nas jača naše povjerenje u nas same. Iskreno povjerenje otključava sposobnosti skrivene u unutrašnjosti svake osobe, često zakopane ispod niskog samopouzdanja ili straha od neuspjeha. To nas ohrabruje da razvijamo naše kvalitete za službu drugima, i omogućava nam rast na prirodan i skladan način; čini nas sposobnim za mnogo više. To je kako Isus voli svoje. On zna koga je izabrao. On ih poznaje bolje od ikoga - čak bolje nego se oni sami poznaju -

i riskira oslanjajući se na njih. On zna koliko daleko mogu ići, računajući na vrijeme i odgovor svakoga od njih, On ih vodi naprijed malo pomalo. Ne žuri mu se da ih oblikuje prema čežnji svoga srca, jer On zna da je to umijeće koje zahtjeva strpljenje. On je dobar učitelj koji zna kako "gubiti" vrijeme s njima, baš kako to prijatelji čine. On zadobiva povjerenje sa svojom privrženošću i čini međusobno poznavanje lakšim svojom strpljivom dostupnošću i razumijevanjem. Ovakav način ljubavi, tako božanski i tako ljudski, kuje pravo prijateljstvo između učitelja i njegovih učenika i čini ih željnim odgovora i izvlači najbolje iz njih.

Dopustiti Bogu da uđe

Naš Gospodin "je zainteresiran za tvoje radosti, tvoje uspjehe, tvoju ljubav, a također i za tvoje brige, tvoje patnje i tvoje neuspjehe" (4)

Zato s Njime trebamo govoriti s povjerenjem, otvoriti širom naše srce, dijeliti s Njime sve što je naše. Kada u nekoga imamo istinsko povjerenje, možemo skinuti maske koje često stavljamo da sebe zaštitimo, budući da nam se one sada čine beskorisnima. Osjećamo da možemo biti svoji bez ikakvog straha. Ovo nam povjerenje omogućava da otkrijemo istinu o tome kakvi smo stvarno i daje nam veliku nutarnju slobodu. A kada znamo da nijedno prijateljstvo nije iskrenije od Kristovog, možemo mu dopustiti da dublje uđe u "kuću" naše duše. Ili ćemo Ga ostaviti u čekaonici u kojoj primamo goste? Kako prijateljstvo raste, sasvim je prirodno da ćemo Mu željeti pokazati svaki kutak svoga života: mjesto gdje radimo, da nas On može gledati u našim tihim naporima; mjesto gdje se odmaramo, snove koji nas inspiriraju. Pokazat ćemo Mu također ostavu, ispunjenu svim

vrstama predmeta, od kojih su neki korisniji od drugih, i s dijelovima koji su se putem odlomili. Ako se damo upoznati, ako upalimo svjetla, On će osvjetliti tamne kutove i pomoći nam vidjeti ono što treba staviti u red. I On će to učiniti s velikom jasnoćom, ali iznad svega usađivanjem nade, jer Njegov pogled ne sudi, ne zastrašuje; to je pogled ljubavi koja jača i uzdiže: to je stvaralački i otkupiteljski pogled.

Povjerenje poziva na povjerenje

Ljudska ljubav, u svom najboljem izričaju, govori nam o Božjoj ljubavi. Doživljavajući nadahnjujuću snagu povjerenja u prijateljstvu, otkrivajući da netko iskreno vjeruje u nas, potiče nas da damo najbolje od sebe.

Shvaćajući da nas Bog gleda na taj način, i mi moramo pokušati gledati na druge kao što je Isus činio, učeći od Njega da budemo svjetlo onima oko nas. Iskustvo preobražujuće

vrijednosti Božjeg povjerenja u nas i našeg povjerenja u Boga pokazuje nam potrebu da ovu pomoć ponudimo mnogim drugima.

"Bog se često koristi autentičnim prijateljstvom kako bi izvršio svoje spasiteljsko djelo." (5) Obostrano povjerenje između dobrih prijatelja često je sredstvo koje Bog koristi da nam pomogne vidjeti ono s čime se možda ne bismo usudili suočiti sami. Ako smo dovoljno sretni da imamo prave prijatelje, ljude koji žele ono što je istinski dobro za nas, koji žele da budemo bolje i sretnije osobe, i usudujemo im se otvoriti intimne dijelove našeg srca, često ćemo iskusiti kako se naš nutarnji svijet obogaćuje kada ga dijelimo. Kada postoji atmosfera povjerenja, ne strahujemo da će drugi vidjeti naše slabosti i borbe, i želimo podijeliti naše planove i snove. Znamo da će nam netko tko nas voli pomoći da prevladamo naša ograničenja i

spriječiti ih da postanu prepreke. U čovjekovoj dinamici davanja i primanja, "davanje sebe" povlači za sobom dijeljenje naše jedinstvenosti, pokazujući se autentično kakvi zapravo jesmo. Čineći to imamo veliku slobodu, no to zahtjeva napor da izađemo iz sebe. Moramo biti voljni pokazati drugima istinu o nama, znajući čak da nas to čini ranjivima. Povjerenje poziva na povjerenje, a rizik da budemo povrijeđeni se ne može usporediti sa zadobivanjem prave ljubavi i dopuštanja da budemo voljeni.

Riječi koje jačaju, liječe, ohrabruju

Povjerenje je temelj za svaki uspješan odnos; za osobni i profesionalni rast; za cjelokupno djelo formacije. Stoga, kada želimo pomoći drugima, prvo naglašavamo važnost slušanja, razumijevanja i strpljivosti, itd. No u stvarnosti potrebno je puno više. Povjerenje u

ljude navodi nas da ih gledamo s optimizmom, da vjerujemo u njih, da sanjamo o njihovim potencijalima, da imamo nadu u to što oni mogu postati, te da smo također voljni pomoći im u njihovim borbama.

"Slijedeći primjer našeg Gospodina", napisao je sveti Josemaria, "potrebno je da razumiješ svoju braću s vrlo velikim srcem, ne čudeći se ničemu, i da ih istinski voliš... Time što si čovjek, znati ćeš kako da previdiš male mane i da uvijek vidiš, s majčinskim razumijevanjem, dobru stranu svega." (6) Ovo ne znači zatvaranje očiju za stvarnost, ne uspjevati vidjeti ograničenja i mane drugih. Ako ih stvarno volimo želimo da su bolji. Poznavajući ih bolje i voleći ih kakvi jesu, prijateljstvo i bratstvo koje nas ujedinjuje će omogućiti da ih upozorimo na moguće opasnosti kojih nisu svjesni, ili im sugerirati nešto što u početku ne mogu razumjeti. I mi ćemo ih

pratiti u otkrivanju dobrog što je skriveno u novoj perspektivi. (7)

Iskreni osjećaji prema drugima omogućuju atmosferu slobode i povjerenja, koja se pokazuje u jasnoći kojom objašnjavamo potrebu da ulože napor u specifičnoj točki borbe, tako da osjete da ih pratimo u njihovim naporima, a ne da budu pritisnuti djelovati iracionalno.

"Uloga duhovnika je da pomogne da osoba želi - iskreno i duboko želi - ispuniti Božju volju." (8) Ponekad, dok pokušavamo pomoći nekome za koga izgleda da ne sluša, dopuštamo da nas nadvlada predrasuda da ta osoba zaista ne želi i neće dopustiti da joj se pomogne. Nikad ne smijemo zaboraviti da smo svi krhki, i da životni put, osim što nas uči mnogim novim stvarima, može ponekad otvoriti rane koje trebaju vremena da se iscijele. Ne tako rijetko, bol uzrokovana sukobima može nekoga voditi postavljanju barijera koje izoliraju, koje ih štite od moguće

patnje, ali koje također otežavaju da se ponovo stekne povjerenje koje je potrebno za nastavak rasta.

Riječi koje osnažuju, koje liječe, koje ohrabruju, su najučinkovitije riječi. Samo ako postoji povjerenje, iskrena i darovana naklonost, povezat ćemo se duboko s drugima, i naše će riječi, s Božjom milošću, sudjelovati u njegovoj kreativnoj snazi. One će biti proglašenje njegove ljubavi, i pomoći će izliječiti te rane. "Bog poznaje dubine svakoga od nas, također naše patnje, i na sve nas gleda s nježnošću. Hajde da učimo od našeg Gospodina gledati svakoga na taj način, razumijeti svakoga,... staviti se na mjesto druge osobe." (9) Moramo biti strpljivi i sijati povjerenje s ljubavlju, kroz male detalje koji pokazuju našu iskrenu zainteresiranost. Bog je htio da trebamo jedni druge, i On djeluje u ljudskoj povijesti kroz određene muškarce i žene, računajući na

svakoga od nas da pomognemo jedni drugima. Tkogod ima odgovornost za druge trebao bi biti svjestan rizika da uvijek želi ponuditi rješenja i odgovore. Ponekad, gotovo nesvjesno, možemo misliti da pomažemo drugoj osobi kada ih uvjerimo da preuzmu naš način postizanja najboljih rezultata. Ali zadatak formacije nije postići da druga osoba bude onakva kako bismo mi željeli. Pokušati oblikovati druge u skladu s unaprijed određenim kalupom ne dopušta otvoriti im nove horizonte; bolje rečeno, to će ih osuditi na frustraciju zbog neispunjavanja određenih očekivanja.

Dobro formirati ljude znači omogućiti svakoj osobi da, s Božjom pomoći, bude pravi protagonist njegovog ili njezinog vlastitog života. Uloga svakoga tko želi surađivati u tom naporu jest pratiti ih i pomagati im da rastu u samospoznaji,

postavljajući dobra pitanja koja ih vode da razmišljaju, dajući naslutiti radije nego dati gotove odgovore, čak i kad to zahtjeva više napora. Kada je osoba ta koja otkriva širi obzor i postavlja si sama ciljeve, to je mnogo učinkovitije, jer proizlazi iz unutarnjeg uvjerenja. Iako zahtjeva više vremena da se postignu "rezultati" nego što bi to netko htio, ovaj će napor pomoći osobi da živi na postojan i čestit način.

Iskušavajući to često u našim vlastitim životima vodit će nas da uvijek damo značenje osobnoj inicijativi, i da potičemo svačije osobno uvjerenje.

Povjerenje niče u atmosferi Božje ljubavi, koja je strpljiva, nije razdražljiva ili uvredljiva, ali sve podnosi i sve vjeruje (prema 1 Kor. 13,4-7). Osoba koja voli na ovaj način postaje učitelj, čvrsta referentna točka, nježna sila koja druge vodi mnogo dalje nego što se može činiti

mogućim. Kako mnogo iznenađenja primamo kada poštujemo "sveto tlo" života drugih. Duh Sveti im tada može pomoći da postanu najbolja verzija sebe. Ako se nadamo onome što mogu postići, ako imamo povjerenja u milost i u sve ono dobro koje će im Bog darovati, dat ćemo im krila da mogu letjeti.

(1) Sveti Josemaria, Susret s Kristom, br.111.

(2) Usp. Katekizam Katoličke Crkve, br. 1937.

(3) Usp. Ps 8,4-7 Što je čovjek da ga se spominješ, i sin čovječji da se brineš za njega? A ipak ti ga učini malo manjim od Boga i slavom i čašću. Vlast mu dade nad djelima ruku svojih.

(4) Sveti Josemaria, Prijatelji Božji, br. 218.

(5) Fernando Ocariz, Pastoralno pismo, 1. studeni 2019., br.5.

(6) Sveti Josemaria, Pismo 27, br.35.

(7) Usp. Fernando Ocariz, Pastoralno pismo, 16. veljače 2023., brojevi 3-6.

(8) Sveti Josemaria, Pismo 26, br. 38.

(9) Fernando Ocariz, Pastoralno pismo, 16. veljače 2023., br.15.

Carmen Córcoles

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/vrlo-ljudski-vrlo-bozanski-
xvii-njezna-snaga-povjerenja/](https://opusdei.org/hr-hr/article/vrlo-ljudski-vrlo-bozanski-xvii-njezna-snaga-povjerenja/)
(3.03.2026.)